

[Ivar Hansen]

det store oppositionsparti gennemtænkt det perspektiv? Har man tænkt på, at Danmark med sine ustandselige forbehold og fodnoter i realiteten sætter sig uden for indflydelse på andre områder, hvad statsministeren i øvrigt allerede så udmærket har beskrevet? Hvorfor i alverden skulle man egentlig tage særligt hensyn til en partner, som gang på gang prøver at løse fribillet?

Nu skal vi så oven i købet arbejde på at blokere en forskning, som angiveligt har et defensivt sigte, og som måske rummer muligheden for at gøre fremtiden til en fredeligere verden og gøre alle eksisterende atombomber forældede. Jeg siger »måske«, for vi kan ikke vide det med sikkerhed. Det er ikke et NATO-projekt, men USA må altså heller ikke foretage sig noget alene. Der er ikke besluttet noget, det er et forskningsprojekt, og spørgsmålet er, hvor meget forskel der egentlig er på civil og militær teknologi. De vesteuropæiske lande kan selvfølgelig vælge helt at sætte sig uden for de muligheder, der her er, på et tidspunkt, hvor man ikke kender så forfærdelig meget til, hvad tingene kan udvikle sig til.

Jeg finder imidlertid anledning til at gøre opmærksom på, at USA stadig væk er garanten for vores sikkerhed, med alt, hvad det indebærer. Jeg stiller også det spørgsmål, hvor længe den amerikanske offentlighed vil blive ved med at acceptere den situation, hvis de europæiske lande i alliancen i stigende grad mener at kunne køre på første klasse på andenklassesbillet – for nu at bruge det udtryk.

Hvor meget ved vi egentlig om, hvad der foregår af forskning i det lukkede sovjetiske samfund? Vi ved meget lidt, men vi ved i hvert fald, at det her i folketinget er blevet oplyst, at der på dette område er foregået en betydelig forskning i ganske mange år.

De spørgsmål, jeg her har nævnt, plus mange andre ville det have været naturligt at analysere nærmere, før der blev truffet beslutning, men de partitaktiske hensyn skal tilsyneladende igen have lov til at have førsteprioritet. Det er på en måde tragisk.

Under alle omstændigheder vil vi fra venstres side opfordre til, at arbejdet i det sikkerhedspolitiske udvalg nu genoptages.

(Kort bemærkning).

Lasse Budtz (S):

Jeg kender ikke hr. Ivar Hansens informationsniveau, men jeg vil gøre opmærksom på, at den første dagsordensdebats resultater diskuterede vi i hvert fald med én repræsentant for regeringen, som vi måtte formode havde styrke nok til at repræsentere regeringens synspunkter, og vi troede oprigtigt talt, at netop på dette område ville det være muligt at blive enig med regeringen. Men det kunne vi ikke, og så fik vi en dagsorden, som socialdemokratiet formulerede, og som vi fik flertal for, en dagsorden, som regeringen ikke rettede sig efter, imod al parlamentarisk skik. Derfor har vi denne nye debat, derfor har vi denne nye dagsorden, derfor fik vi den udvikling i det sikkerhedspolitiske udvalg, som vi fik. Ved ikke at sige noget sætter vi os uden for indflydelse. Ved blot at acceptere alt, der kommer fra den anden side, mister vi indflydelse. Jeg må minde om, at det var USA, der indbød os andre til at deltage i SDI-programmet. Det var USA, der ønskede at gøre SDI-programmet til et NATO-projekt. Den foregående dagsorden demonstrerede ganske klart, at dette ikke var noget ønske hos dette folketingsflertal. Alligevel tilsluttede regeringen sig NATO-communiqueet. Det er derfor, vi diskuterer denne sag i dag, og det er måske det mest alvorlige ved hele debatten.

(Kort bemærkning).

Ivar Hansen (V):

Det, jeg har ønsket at understrege her i dag – og det tror jeg såmænd vi har gjort ved tidligere lejligheder også – er, at det har været tydeligt for enhver, at socialdemokratiet de sidste 2½ år – også op til debatten i dag – har været mere optaget af at drøfte indholdet af dansk sikkerhedspolitik med de partier, som ikke står bag dansk sikkerhedspolitik. Det har jeg fundet anledning til at beklage i dag, hr. Lasse Budtz, og det står jeg ved, for min opfattelse er, at det er fuldt ud korrekt.

Det andet, hr. Lasse Budtz sagde her i anden omgang i sin kommentar til mig, var, at regeringen ikke har levet op til dagsordenen af 26. marts. Om det vil jeg gerne sige, at efter vores opfattelse har statsministeren i sin tale her i dag klart dokumenteret, at det har regeringen gjort.